

Telegraful

ORGANUL OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU
ȘI AL EPISCOPIILOR CLUJ ȘI ORADEA

Abonamentul

pentru parohii cl. I Lei 800; cl. II Lei 600; cl. III Lei 500. Particulari Lei 500 Autorități și străinătate Lei 1000. De sprijin Lei 1500. Pentru America 10 Dolari.

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 12 Lei pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu strada 1 Mai Nr. 35.

Sub steagul luptei pentru pace

Până la 1 Ianuarie a. c. au fost strânse în cursul campaniei pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri (S. U. A., Anglia, Franța, R. P. Chineză și U. R. S. S.) 596.302.298 semnături. Frontul păcii se întărește. El cuprinde alături de Uniunea Sovietică și țările de democrație populară, pe toți oamenii muncii, indiferent de convingeri politice sau religioase, din țările capitaliste, țările dependente și colonii. Astfel ca să dăm numai câteva date, numărul semnăturilor este în U. R. S. S. 117.669.320; Germania 16.700.000; Polonia 18.053.000; România 11.060.141; Cehoslovacia 9.020.522; Ungaria 7.148.000; Bulgaria 5.627.000; China 344.530.057; Coreea 7.047.821; Franța 10.000.000; Italia 16.000.000; Olanda 342.598; Japonia 6.000.000; Argentina 3.000.000; India 1.700.000; Iran 1.961.198; Brazilia 3.000.000; Vietnam 7.532.378 etc. Aceste cifre grăesc suficient nu numai despre unitatea de nesdruncinat din lagărul socialismului și democrației populare în lupta păcii, ci și despre creșterea mișcării pentru pace în țările capitaliste și coloniale.

De altfel anul 1951 a fost an de mari succese în lupta pentru pace a țărilor din lagărul democrației și socialismului. Uniunea Sovietică este de două ori și mai bine mai puternică decât în 1940. Popoarele sovietice, conștiente de uriașa forță ce o reprezintă Patria lor, muncesc cu elan pentru marile construcții ale comunismului, construcții ale păcii, expresie a incomparabilului avânt al industriei și agriculturii sovietice. Puterea industrială a țărilor de democrație populară a crescut de 2—4 ori față de anii de dinainte de războiu. În special industria grea din aceste țări s'a dezvoltat foarte mult. Munca plină de entuziasm a masei muncitoare și ajutorul frățesc al Uniunii Sovietice au făcut posibilă împlinirea înainte de termen a planurilor de stat și depășirea lor. Peste tot munca pașnică și creatoare a poporului muncitor își prăznuiește biruințele.

La noi Planul de Stat pe 1951, primul an al cincinalului, a fost realizat în industrie cu 104%. Deasemenea s'au obținut importante succese și în agricultură, unde recoltele au depășit pe cele din 1950.

Gospodăriile agricole colective s'au întărit din punct de vedere organizatoric și economic, obținând producții medii la hectar superioare celor din gospodăriile individuale. Cu prilejul împărțirii veniturilor în gospodăriile agricole colective, milioane de țărani săraci și mijlocași au avut prilejul să se convingă în mod concret de superioritatea gospodăriilor agricole colective față de cea individuală.

Aceste succese în domeniul industrial, agricol au avut drept consecință ridicarea nivelului de trai, sanitar și cultural al maselor muncitoare.

Conștiente de forța lor, țările democrației și socialismului, privesc cu încredere spre viitor și pășesc în anul 1952 spre noi victorii. Conform planului pe 1952 în țara noastră, producția industrială va crește cu 24,5% față de 1951, industria mijloacelor de producție cu 35%, volumul investițiilor cu 70%, volumul construcțiilor cu 55%, producția globală în agricultură cu 20% și venitul național cu 23%. Astfel anul 1952 va fi un an de mari realizări în toate domeniile: industrial, agricol, sanitar, cultural, al nivelului de trai etc. Largi perspective de progres și bunăstare se deschid poporului nostru și tuturor popoarelor din lagărul democrației, păcii și socialismului.

Oamenii muncii își dau seama că lupta pentru îndeplinirea și depășirea planului pe 1952 este o contribuție importantă la cauza păcii, care este cauza tuturor popoarelor. Fiecare om al muncii trebuie să cunoască realizările de până acum, ca și perspectivele ce se deschid poporului nostru în anul 1952. De aceea are o mare însemnătate munca de lămurire a oamenilor muncii, ca toți să fie constructori conștienți ai vieții mai bune și păcii.

Căci forța invincibilă a U.R.S.S. și a țărilor de democrație populară, a căror putere și unitate s'a întărit considerabil în 1951 și se întărește mereu, este chezașia cea mai sigură a păcii.

Perioada de iarnă este potrivită pentru intensificarea muncii de lămurire, spre a face din fiecare om cinstit dela orașe și sate un luptător activ pentru întărirea Patriei și cauza păcii. Preoțimea, care și-a dat concursul în lupta pentru plan, în co-

lecta pentru ajutorarea poporului coreean, în toate acțiunile comitetelor de luptă pentru pace, trebuie să continue a munci în spiritul acestei colaborări, pentru a aduce contribuția ei la realizarea marilor ținte, spre care pășește poporul nostru. Remarcăm aici inițiativa Comitetului din centrul mitropolitan Sibiu de-a trimite câte un delegat la conferințele preoțești raionale, care să prelucereze diferite teme în legătură cu lupta pentru pace, să discute și să aplice noi mijloace în lupta păcii și astfel să se unifice și intensifice acțiunea preoției ortodoxe pentru pace. Se va lua totdeauna legătură cu toate regiunile aparținătoare Arhiepiscopiei noastre, pentru ca în lupta păcii să fie mai multă unitate, mai multă vigoare, mai mult schimb de experiență. Schimbul de experiență este extins și prin participări la ședințele celorlalte culte sau prin ședințe comune ale tuturor cultelor, așa cum s'a procedat și până acum. Astfel alături de întreg poporul muncitor, preoțimea ortodoxă înțelege să-și pună toate forțele în slujba păcii constructive, conștientă că pacea este vrerea popoarelor și vrerea lui Hrislos, că orice efort pentru pace e o slujbă adusă poporului și lui Dumnezeu.

Astfel pășim în anul 1952 cu un nou avânt de muncă și luptă sub steagul atotbiruitor al păcii!

PENTRU AJUTORAREA POPORULUI COREEAN

La chemarea Comitetul pentru Ajutorarea Poporului Coreean s'a desfășurat în țara noastră acțiunea de strângere a obiectelor de îmbrăcăminte și a alimentelor pentru oamenii muncii din Coreea.

În cursul acțiunii s'au colectat 2.650.000 kg. cereale, peste 435.000 kg. diverse legume și alimente, 837.184 buc. diverse obiecte de îmbrăcăminte, peste 10.000 kg. lână, bumbac și cânepă.

Din reprezentatii culturale și artistice și prin depuneri individuale la Cont CEC 300, s'au strâns deasemeni importante sume de bani.

La strângerea de ajutoare pentru poporul coreean au luat parte 66.000 de echipe organizate de Comitetul pentru Ajutorarea Poporului Coreean, cuprinzând peste 200.000 de oameni.

O parte din obiectele și alimentele colectate au și fost trimise în Coreea, alte transporturi fiind în curs de pregătire.

Notărirea dogmatică dela Calcedon

Întrebarea care frământa pe contemporanii Domnului și care a dat de gândit și altor oameni de atunci încoace este: Cine este Iisus Hristos? Cel ce-L văzuseră sau auziseră despre El, aveau păreri deosebite. Unii ziceau că este Ioan Botezătorul, alții Ilie, iar alții vreunul din prooroci. Sf. Apostoli însă, stând mai mult timp în jurul Lui, și-au dat seama că El e nu numai om, ci e mai mult decât un om, mai mult decât un profet. Ei și-au dat seama, au crezut și au mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu întrupat.

Credința aceasta a trecut apoi mai departe și și-a făcut loc în sufletele tuturor creștinilor dreptcredincioși. Iar pentru ea să nu fie alterată, sau greșit înțeleasă și să poată fi reținută cât mai bine și mărturisită cât mai concis, Biserica a cuprins-o și în Simboalele de credință. Acest lucru l-a făcut ea cu atât mai vârtos cu cât avea conștiința, încă dela început, că persoana lui Iisus Hristos are rolul de căpetenie în creștinism.

Unii creștini însă, obișnuiți cu spiritul speculativ al filosofiei grecești, nu erau mulțumiți numai cu învățătura generală că Iisus Hristos e Dumnezeu-Om. Ei doreau ceva mai mult. Doreau să știe mai deaproape cum poate fi aceasta? Cum pot exista două naturi în Iisus Hristos? În ce raport stau aceste naturi una cu alta?

Cercetările pornite pe această cale nu au fost lipsite de dificultăți. Rațiunea omenească nu avea aici o problemă ușor de rezolvat. De aceea frământările în jurul ei au fost din cele mai serioase. Paslunea unora din cei angajați în discuții era atât de mare încât i-a făcut să nu mai vadă linia generală a învățaturii bisericești și să devieze dela ea.

Unul dintre cei care a deviat dela credință, cu prilejul acestor discuții, a fost bătrânul arhimandrit Eutihie din Constantinopol.

Două erau afirmațiile pe care le făcea Eutihie, și prin care venea în contradicție cu învățătura Bisericii. El zicea că: a) Iisus Hristos, deși s'a născut din Fecioara Maria, care e consubstanțială cu noi, totuși El nu e consubstanțial cu noi, și b) Domnul avea două naturi înainte de unire, dar nu are două după unire. Nici Sf. Scriptură, nici Sf. Tradiție, zicea Eutihie, nu conțin învățătura că Domnul ar avea două naturi și că ar fi consubstanțial cu noi. A susține că El e consubstanțial cu noi, înseamnă a susține că are nu numai natură, ci și persoană umană. Dar aceasta ar fi Nestorianism, adică o erezie care tocmai fusese condamnată de Biserica și împotriva căreia se ridicase și Eutihie cu toată energia.

Învățătura lui Eutihie, care nega consubstanțialitatea lui Iisus Hristos cu noi, ducea la concluzia că Domnul nu a avut trup și suflet omenesc. Deci că nu e om adevărat. Ori, aceasta nu era altceva decât o reînnoire a ereziilor lui Valentin și Apolinarie. Învățătura lui mai ducea și la concluzia că omul nu se poate uni cu divinitatea fără a-și pierde individualitatea, fără a fi mistuit de divinitate. Aceasta înseamnă însă imposibilitatea unei mântuiri reale. Pe lângă acestea, din ea mai rezultă că suferințele și moartea Domnului sunt ale naturii divine. Ori afirmația aceasta este absurdă, deoarece divinitatea nu poate suferi și muri.

Dar și a doua afirmație, că a avut două firi înainte de unire, este erezie ș. a. este Origenism, întrucât din ea rezultă că sufletul lui Iisus Hristos era preexistent întrupării.

După Eutihie, Logosul luându-și trup din Fecioara Maria, nu a suferit nici o schimbare. El a rămas același. Natura Lui divină nu s'a amestecat cu cea umană, ca să dea naștere unei naturi mixte, ci cele două naturi venind, prin

întrupare, în contact una cu alta, cea divină fiind mai puternică, a îndumnezeit pe cea umană în așa fel că aceasta a fost transformată în natură divină. A fost absorbită de natura divină, așa după cum absoarbe marea un picur de miere. În Domnul există astfel o singură natură, cea divină, așa după cum există o singură persoană. De aici ar urma că Iisus Hristos e din două, dar nu e în două firi, ci numai în una. Aceasta a făcut ca erezia să fie numită Monofizitism. Ea se mai numește și Eutihianism. Totuși aceste numiri nu sunt sinonime. Monofizitismul are mai multe forme de manifestare. Eutihianismul e numai una din aceste forme și anume cea radicală. (Vezi D.T.C. vol. V, 1, col. 1601 sq. și X, 2, col. 2217 sq.).

Învățătura lui Eutihie fiind o abatere dela învățătura Bisericii și începând să câștige adepti în rândul creștinilor orientali, nu putea fi lăsată fără răspunsul cuvenit din partea celor ce li s'a încredințat menținerea dreptei credințe. Ea a fost examinată într'un sinod endemic din Constantinopol dela a. 448 și de sinodul IV ecumenic dela Calcedon din a. 451 și a fost condamnată, împreună cu urzitorul ei. Odată cu aceasta sinodul IV ec. a definit și dreapta credință privitoare la persoana lui Iisus Hristos și a celor două firi ale Lui, prin următoarele cuvinte: „Urmând sfinților Părinți, noi toți, în unanimitate, învățăm a mărturisi pe unul și același Fiș, Domnul nostru Iisus Hristos, pe același perfect în dumnezeire și pe același perfect în omenire, Dumnezeu adevărat și om adevărat, pe același din suflet rațional și trup; consubstanțial cu Tatăl după dumnezeire și consubstanțial cu noi după omenire, întru toate asemenea nouă, afară de păcat; născut mai înainte de veacuri din Tatăl, după dumnezeire, iar în timpul din urmă, pentru noi și mântuirea noastră, născut, după omenire, din Fecioara Maria, Născătoare de Dumnezeu; pe unul și același Hristos, Fiș, Domnul, Unul născut, cunoscut în două firi, în chip neamestecat, neschimbat, neîmpărțit și nedespărțit; deosebiră firilor nefiind desființată din cauza unirii, ci mai vârtos salvându-se proprietatea fiecărei firi și concurgând într'o persoană și într'un ipostas, nu împărțit sau despartit în două persoane, ci pe unul și același Fiș, Unul născut, Dumnezeu-Cuvântul, Domnul Iisus Hristos, precum ne-au învățat profeții despre El și însuși Domnul nostru Iisus Hristos și precum ne-a transmis Simbolul Părinților noștri”.

Prin această formulă sinodul stabilește dogma că Iisus Hristos e Dumnezeu și om; că e un singur subiect în două naturi, fiecare natură păstrându-și proprietatea ei și că cele două firi sunt unite în El nedespărțit, neamestecat și neschimbat.

Dogma este îndreptată nu numai împotriva ereziei lui Eutihie și a Monofizitismului, în general (prin expresiile: neamestecat și neschimbat), ci și împotriva Nestorianismului (prin expresiile: neîmpărțit și nedespărțit), precum și a tuturor rătăcirilor cu privire la învățătura despre unirea celor două firi.

La formularea ei s'a avut în vedere învățătura Bisericii de totdeauna, bazată pe revelația divină. Propriu zis sinodul n'a făcut decât să evidențieze și accentueze vechea învățătură hristologică și s'o expună mai dezvoltat în conformitate cu necesitățile timpului. În această definiție s'a ținut seamă de anumite mărturisiri de credință anterioare precum și de Epistola dogmatică a papei Leon cel Mare, adresată patriarhului Flavian al Constantinopolei.

Sinodul spune că cele două firi sunt unite în mod real, într'un ipostas, dar el nu precizează mai deaproape cum se face această unire. El se exprimă sumar și mai mult negativ spu-

nând că cele două naturi sunt unite: neamestecat, neschimbat, neîmpărțit, nedespărțit.

Față de învățătura lui Eutihie, că în Iisus Hristos firea omenească a fost absorbită de cea dumnezească, ceea ce înseamnă că a fost schimbată, sinodul definește că prin unire niciuna din firi nu s'a schimbat, ci fiecare și-a păstrat însușirile ei. Adică nici firea divină nu a absorbit pe cea umană în așa fel ca să o schimbe în fire dumnezească și nici divinitatea nu a dispărut în umanitate așa ca să-și piardă atributele divine. Fiul lui Dumnezeu avea înainte de întrupare o singură natură, pe cea divină, iar prin întrupare El și-a luat din Sf. Fecioară Maria și natură umană (trup și suflet omenesc), fără ca prin aceasta natura Lui divină să sufere vreo modificare. Prin întrupare Logosul își creiază natura umană, fără a se schimba, așa după cum nici Dumnezeu nu s'a schimbat prin crearea lumii, sau după cum nici soarele nu se schimbă când își extinde razele asupra unei noi făpturi. Natura umană a lui Iisus Hristos n'a existat nici un moment singură; ea n'a avut nici o clipă personalitatea ei proprie, pe care ar fi trebuit mai apoi să o înlăture Logosul și să o înlocuiască cu persoana Sa. Această natură e creată de Fiul lui Dumnezeu în momentul conceperii și e însușită de El cu un suflet rațional. În clipa conceperii El se unește cu natura umană, nu pentru a forma o oarecare natură nouă, o specie nouă, un amestec de Dumnezeu și om, dar care n'ar fi nici Dumnezeu adevărat nici om adevărat, ci s'a unit cu ea ca să o îndumnezească (nu în sensul unei transformări substanțiale a umanității, deci nu în sens monofizit) să o ridice la maximum de perfecțiune la care se poate ridica natura omenească și să o mântuiască, prin restaurarea ei în starea originală. Prin întrupare umanitatea nu intră în divinitate ca o parte componentă, ca o parte ce ar completa divinitatea. Umanitatea nici nu se disolvă, nici nu completează divinitatea. Dimpotrivă, umanitatea este aceea care primește un supliment din partea divinității, prin faptul că i se comunică personalitatea divină, persoana Fiului lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă însă că Cuvântul s'a unit cu o umanitate incompletă, deoarece persoana care-i lipsea umanității i-a conferit-o El. Prin aceasta natura umană n'a fost degradată, ci dimpotrivă, înălțată. (Cf. B. Bartmann: Précis de Théologie Dogmatique, trad. fr., vol. I, ed. III. Mulhouse 1938, p. 378). Natura umană a lui Iisus Hristos a fost întru toate asemenea nouă, afară de păcat.

Cele două firi, unite în persoana Fiului lui Dumnezeu, nu se contopesc și nu se schimbă întrucât nu natura este mijlocul prin care se face unirea, ci ipostasul. Unirea în natură ar duce la concluzii monofizite, căci ar însemna un amestec al naturilor, sau o absorbire a uneia de către alta. Unirea lor făcându-se în persoană sau ipostas se numește unire sau unire personală sau ipostatică. În această unire fiecare fire își păstrează proprietățile. Natura divină e eternă, necreată, e veșnic aceeași și neschimbată, pe când natura umană e temporală, e creată și suferă evoluția dictată de legile naturii. Pe Iisus Hristos, după umanitate, îl vedem ca prunc înfășat, îl vedem la vârsta de 12 ani, apoi bărbat deplin. Natura Lui umană creștea și fizic și spiritual. Creștea în înțelepciune (Luca 2, 52). Dacă după natura divină El e consubstanțial cu Tatăl iar după cea umană e consubstanțial cu noi oamenii, aceasta nu înseamnă că Iisus Hristos are o viață dumnezească separată de cea omenească. Că ipostasul Său odată e al unei naturi, altă dată al alteia, ci e deodată ipostasul ambelor naturi. El are o viață prin care se manifestează atât divinitatea cât și umanitatea. Firea dumnezească întrepătrunde pe cea omenească și împărtășindu-i energii divine, o îndumnezește,

(Continuare în pag. 3-a)

Hotărîrea dogmatică dela Calcedon

(Urmare din pag. 2-a)

rămânând ea tot fire omenească, așa după cum și fierul întrepătruns și înroșit de foc rămâne tot fier. Și mergând cu comparația mai departe vom spune că după cum fierul întrepătruns de foc atât el cât și focul lucrează fiecare după propria sa natură (fierul sau cuțitul taie, iar focul arde), așa și în Iisus Hristos lucrează fiecare natură după proprietățile ei, dar nu fără legătură una cu alta. Ex. cu mâna umană Domnul ridică pe fiica lui Iair, iar cu puterea divină o învie; cu mâna lipește tină pe ochii orbului, iar cu puterea divină ce se scurge din mână, dă vedere orbului; cu glasul uman cheamă pe Lazar din mormânt, iar cu dumnezeirea îl învie etc. O parte din aceste lucrări sunt ale naturii omenești, iar alta ale celei dumnezeiești. Deci toate actele lui Iisus Hristos sunt teandrice, sunt făcute cu dumnezeirea și omenirea, așa după cum toate actele omului sunt săvârșite cu trup și suflet, predominând bineînțeles în unele o natură, în altele alta. Nîcicînd „activitatea Lui omenească n'a fost lipsită de activitatea Lui dumnezească, iar activitatea Lui dumnezească n'a fost lipsită de activitatea Lui omenească, ci fiecare este considerată împreună cu cealaltă” (I. Damaschin: Dogmatica III, 19, trad. D. Fecioru, Buc. 1938, p. 216).

Față de alte concluzii monofizite, sinodul spune că cele două firi nu s'au amestecat nu s'au confundat, nu a fuzionat una cu alta, așa ca să dea naștere unei firi noi (tertium quid). Deci nu s'a întâmplat cu cele două firi ceea ce se întâmplă de ex. cu Oxigenul, care amestecându-se sau combinându-se cu Hidrogenul, dă naștere apei, care are proprietăți noi față de elementele componente.

Formula dela Calcedon e îndreptată și împotriva Nestorianismului, care vedea numai o unire exterioară, numai o unire morală a celor două firi în Iisus Hristos, fapt ce ducea la concluzia că în El există și două persoane. Sinodul învață că cele două naturi sunt unite în chip neîmpărțit, adică formează un tot, se află unite în aceeași persoană și nu sunt separate în așa fel ca să formeze două persoane. Iisus Hristos nu este împărțit în două persoane. Iar prin cuvântul „nedespărțit” se exprimă învățătura că din momentul unirii lor în persoana Cuvântului cele două naturi rămân unite pe vecie și nu se mai despart niciodată.

În mod pozitiv, sinodul proclamă că cele două firi sunt unite în Iisus Hristos într-o singură persoană și anume în persoana Fiului lui Dumnezeu. Alte lămuriri în această privință însă, nu se dau. Lucrul acesta au căutat să-l facă teologii, care au încercat să explice în diferite chipuri și prin analogii acest mod de unire. Dar și aceștia au avut și au conștiința că adevărul uniunii ipostatice nu poate fi lămurit pe deplin în mod rațional, întrucât mintea nu poate pătrunde adâncurile dumnezeirii.

Uniunea ipostatică a fost comparată cu un cărbune aprins (în care avem la un loc cărbunele și focul), cu floarea și parfumul ei, cu vâpseaua și obiectul vâpsit (care formează un tot), cu uniea dintre trup și suflet, cu două cercuri concentrice, etc. Comparația cea mai des folosită este aceea a unirii sufletului cu trupul (Cf. Leonțiu din Bizanț).

În ce privește analogia cu două cercuri concentrice, se spune că după cum aceste cercuri, unul cu raza de o mărime determinată iar altul cu raza infinită, se unesc într'un singur centru, așa și cele două firi se unesc în Iisus Hristos într'un singur centru, care e persoana a doua a Sf. Treimi. Cele două cercuri, deși coincid în același centru, totuși fiecare rămâne independent. Așa și în Iisus Hristos, firea omenească și cea dumnezească deși coincid într'un centru

totuși fiecare rămâne egală cu sine, nu se schimbă una în alta (P. Svetlov: *Învățătura creștină în expunere apologetică*, trad. de S. Bejan și C. Tomescu, vol. II, Chișinău 1936, p. 588).

Uniunea ipostatică nu poate fi pe deplin lămurită nici din motivul că până în prezent nu s'a putut da un răspuns absolut mulțumitor la întrebarea: ce e persoana? Stînd lucrurile astfel, desigur că nu se poate lămuri nici modul cum se substituie persoana Logosului persoanei umane.

Spunînd că Iisus Hristos are două naturi și o singură persoană, e evident că persoana nu poate fi o parte din natură, căci dacă ar fi, ar trebui ca Iisus Hristos să aibă două persoane. Ori, El are numai una, pe cea a Logosului. Fiul lui Dumnezeu are ca natură a Sa divinitatea, iar prin întrupare El s'a făcut și persoană a naturii umane. Natura omenească pentru a fi persoană se cere să fie de sine stătătoare. În Iisus Hristos ea însă nu e de sine stătătoare. Nu e ceva independent, ceva ce există prin sine și care să-și albe ipostasul ei uman, ci își are suportul, subsistă în Logos. Ea s'a unit la concepere cu Logosul. De aceea persoana ei e persoană divină. Ea nu-și are ipostasul propriu uman ($\alpha\upsilon\tau\acute{o}\pi\acute{o}\sigma\tau\alpha\tau\omicron\varsigma$) nu e nici fără ipostas ($\acute{\alpha}\nu\omega\pi\acute{o}\sigma\tau\alpha\tau\omicron\varsigma$), ci stă într'un alt ipostas, în ipostasul altei naturi ($\acute{\epsilon}\nu\omega\pi\acute{o}\sigma\tau\alpha\tau\omicron\varsigma$), al naturii divine. Își are forma împreună cu El. Are același ipostas pe care-l are și natura dumnezească.

Natura umană, ca substanță individuală, integrându-se într'un întreg mai vast, spontaneitatea ei nu mai pornește din regiunea restrînsă a omenității, ci din centrul întregului mai vast, în care s'a integrat. Acest centru primește și caracteristicile părții integrate în el. Drept aceea, printr'o minune dumnezească, integrându-se omenitatea în ipostasul divin, acesta a primit în sine și caracteristicile naturii umane. De aceea Iisus Hristos este și om adevărat. „Natura omenească și-a avut în El toată dezvoltarea pe care o are de câte ori ajunge la starea de ipostas. Dar virtuțile ei de ipostas nu se validau dintr'un centru deosebit al ei, ci din centrul comun. Acela era centru dumnezeesc și centru omenesc în același timp.

Toată deosebirea lui Iisus ca om de ceilalți oameni stă în faptul că El este un om nu ca centru deosebit, separat, ci ca centru omenesc este și centru dumnezeesc în același timp. La El avem minunea că un centru al naturii și al activității omenești este în același timp centru existenței și al întregii puteri. Omenitatea nu se rotunjește în El ca realitate de sine stătătoare, ci în cadrele divinității” (D. Stăniloae: Iisus Hristos sau restaurarea omului, Sibiu 1943, p. 109).

Neputînd explica rațional felul coexistenței celor două naturi în Iisus Hristos, noi primim acest adevăr prin credință, atât pentru faptul că e revelat de Dumnezeu și e definit de Biserică, cât și din motivul că el aruncă o lumină asupra tainei mîntuirii noastre.

Din dogma dela Calcedon rezultă că Fiul lui Dumnezeu și-a luat natură omenească spre a ne arăta extraordinara valoare ce o are omul în fața lui Dumnezeu și a lumii. El s'a făcut om, pentru ca omul să se unească cu Dumnezeu. Prin această unire omul nu-și pierde individualitatea, așa după cum nici natura umană din Iisus Hristos nu și-a pierdut individualitatea ei. Ea s'a unit cu dumnezeirea fără de amestecare și fără schimbare și fiind nedespărțită de divinitate, a rămas pentru totdeauna fire omenească.

Ioan Petreună

„Ascultați de mai marii voștri și supuneți-vă lor, căci ei priveghează pentru sufletele voastre, ca unii care vor da seama de ele”.

Nr. 97/1952.

Comunicat

Prin Deciziunea Nr. 309 din 29 Decembrie 1951, dată de I. P. S. nostru Patriarh Justinian, s'au fixat ca date ale conferințelor clerului pe protopopiate raionale pentru anul 1952:

Luni 28 Ianuarie.

Joi 28 Februarie.

Joi 27 Martie.

Luni 28 Aprilie.

Marti 27 Mai.

Vineri 27 Iunie.

Luni 28 Iulie.

Mercuri 27 August.

Luni 29 Septembrie.

Marti 28 Octombrie.

Joi 27 Noembrie.

Luni 29 Decembrie.

Temele ce se vor trata pentru aceste ședințe sunt următoarele:

I. Luni 28 Ianuarie 1952

A) Pentru predică: „Cuvînt de învățătură la Sf. Ierarh Ioan Gură de Aur”.

Pentru cateheză: „Principalele descoperiri despre Dumnezeu, lume și om, (creierea lumii, omului, căderea în păcat)”.

Cîntarea: „Cu noi este Dumnezeu”.

B) Pentru problemele de ordin duhovnicesc și predicatorial: „Cultul Bisericii Ortodoxe Române”, de preot-profesor Ene Braniște (Studii Teologice, Nr. 1—2/1951).

C) Pentru problemele de îndrumarea preoților în toate ramurile de activitate parohială: „Importanța canonic-judiciară a Sinodului IV ecumenic” de preotul-profesor Liviu Stan (Ortodoxia, Nr. 2—3/1951).

D) Pentru problemele de actualitate ce interesează Biserica și clerul: „Idei misionare și sociale înnoitoare la Sf. Trei Ierarhi”, de preotul-profesor Ioan Coman (Studii Teol. 1—2/1951).

E) Pentru aprofundarea cunoștințelor teologice și combaterea rătăcirilor de credință: „Actualitatea epistolei I-a către Corinteni a Sf. Apostol Pavel”, de diacon prof. N. Nicolaescu (Studii Teol. Nr. 1—2 și 3—4/1951).

II. Joi 28 Februarie 1952.

A) Pentru predici: „Omilie mică la Dumineca lăsatului sec de brînză” (textul Romani 13, 11—16).

Pentru cateheză: „Simbolul credinței” (Istoricul și învățarea lui. Locul lui în cult și în viața creștină).

Cîntarea: „Veniți să ne închinăm”.

B) Pentru problemele de ordin duhovnicesc și predicatorial: „Cîntarea în comun a popoului în biserică” de dl prof. N. Lungu (Studii Teologice Nr. 1—2/1951).

C) Pentru problemele de îndrumare a preoților în toate ramurile de activitate parohială: „Sinodul IV ecumenic și organizarea vieții monastice” de diacon prof. N. Nicolaescu (Ortodoxia Nr. 2—3/1951).

D) Pentru problemele de actualitate ce interesează Biserica și clerul: „Ideile umanitare ale creștinismului” de preotul-lector Atan. Negoită (Studii Teologice Nr. 5—6/1951).

E) Pentru aprofundarea cunoștințelor teologice și combaterea rătăcirilor dela credință: „Învățătura creștină despre bunurile economice”, de preot-prof. Ioan Coman (Studii Teologice Nr. 3—4/1951).

III. Joi 27 Martie 1952

A) Pentru predici: La „Dumineca IV-a a postului” (Marcu 9, 17—32).

Cateheza: „Despre rugăciune”. (Ce este rugăciunea și felurile ei: cerere, slavă, mulțumire. Cîteva rugăciuni de neapărată trebuință: Împărate ceresc, Tatăl nostru, Sfinte Dumnezeule, Cuvine-se cu adevărat, etc.).

Cîntarea: Axionul.

(Continuare în pag. 4-a)

În ziua I-a de Crăciun, I. P. S. nostru Mitropolit NICOLAE a hirotesit întru Protopop stavrofor pe P. C. Părinte Vicar T. Belasçu.

Joi 17 Ianuarie a. c. s'a inaugurat seria XII-a a Cursurilor de îndrumare dela Institutul Teologic din Sibiu, fiind de față preoți convocați din întreaga Mitropolie a Ardealului. Cu amănunte vom reveni în nr. viitor.

Mulțumită publică

Institutul Teologic Universitar mulțumește parohilor din protopopiatul Făgăraș, care la stăruința și îndemnul P. C. Protopop A. Brumboiu, au donat pe seama studenților săraci alimentele: 8200 kg. cartofi, 22 kg. morcovi, 290 kg. ciapă, și 22 kg. fasole albă.

E o acțiune vrednică de toată lauda!

Rectoratul

COMUNICAT

[Urmare din pag. 3]

B) Pentru problemele de ordin duhovnicesc și predicatorial: „Contribuții la lămurirea unei controverse de tipic, privitoare la Vohodurile Liturghiei”, de preot-prof. Petre Vinulescu (Studii Teologice Nr. 3—4/1951).

C. Pentru problemele de îndrumarea preoților în toate ramurile de activitate parohială: „Asistența socială prin Biserica” de preot C. Nonea (Bis. Ort. Rom. Nr. 3—6/1951).

D) Pentru problemele de actualitate ce interesează Biserica și clerul: „Sf. Apostol Pavel, muncitor cu brațele”, de preot-prof. Liviu Munteanu, (Studii Teologice Nr. 7—8/1951).

E. Pentru aprofundarea cunoștințelor teologice și combaterea rătăcirilor dela credință: „Condițiile mântuirii”, de preot-prof. D. Stăniloae, (Studii Teologice Nr. 5—6/1951).

IV. Luni 28 Aprilie 1952

A) Pentru predici: „Omilie mare la Dumineca III-a după Paști a Mironosițelor” (Marcu 15, 43—47; 15, 1—8).

Cateheză: „Cererea I-a: „Sfințească-se numele Tău”.

Cântarea: „Tatăl nostru” (continuare).

B) Pentru problemele de ordin duhovnicesc și predicatorial: „Rostul postului”, prelucrare de preot Pavel Grosu (Studii Teol. Nr. 3—4/1951).

C) Pentru problemele de îndrumarea preoților în toate ramurile de activitate parohială: „Schimb de felicitări cu prilejul sărbătorilor; Legăturile cu Bisericele ortodoxe” și „Sub semnul ecumenicității ortodoxe”, de diacon I. Pulpea. Ce se desprinde din ele. (Bis. Ort. Rom. Nr. 1—2 și 3—6/1951)

D. Pentru problemele de actualitate ce interesează Biserica și clerul: „Sf. Apostol Pavel, și creștinătatea actuală” de diacon-prof. N. Nicolaescu (Studii Teol. Nr. 7—8/1951).

E) Pentru aprofundarea cunoștințelor teologice și combaterea rătăcirilor dela credință: „Doctrina Bisericii Ortodoxe despre cultul sfinților”, de prof. T. M. Popescu (Studii Teologice Nr. 5—6/1951).

Programul următor îl vom publica în nr. viitor. Celelalte dispozițiuni ale Deciziei (art. 1—6, 8—10), privitoare la organizarea conferințelor, se găsesc în „Bis. Ort. Rom.” Nr. 10 din Octombrie 1950, p. 564—570.

P. C. Protopopi și preoți se vor conforma întocmai.

Consiliul arhiepiscopesc

„Cine nu muncește, nici să nu mănânce”

PROGRAMA

cu subiectele catehezelor și cântărilor religioase

CICLUL II

1. Tema: Despre cunoașterea lui Dumnezeu pe calea firii și a credinței. Creștinismul este religia desăvârșirii.

Cântarea: Cine este Dumnezeu?

2. Tema: Semnele descoperirii pe calea credinței.

Cântarea: Mare este taina creștinătății (tipărită).

3. Tema: Descoperirea lui Dumnezeu prin prooroci.

Cântarea: Ce vă vom numi pe voi sfinților (tipărită).

4. Tema: Iisus Hristos, plinirea și desăvârșirea descoperirii divine.

Cântarea: Împărați-va Domnul în veac.

5. Tema: Sfânta Tradiție. Condițiile și semnele ei.

Cântarea: Mucenicii Tăi Doamne. (Podob.)

6. Tema: Sinoadele ecumenice și formularea adevărilor de credință cuprinse în Sf. Scriptură și Sf. Tradiție.

Cântarea: Prea slăvit ești Hristoase. (Tro-par gl. 8), la Dumineca Sf. Părinți dela Niceea.

7. Tema: Despre simbolul credinței. Credința.

Cântarea: Unul sfânt... (din Sf. Liturghie, tipărită).

8. Tema: Simbolul credinței. Art. I: „Cred într'unul Dumnezeu, Tatăl Atotțiitorul, Făcătorul cerului și al pământului”. Despre existența lui Dumnezeu.

Cântarea: Spuneți întru neamuri... (Prochimen).

9. Tema: Art. I, continuare: Despre însușirile lui Dumnezeu.

Cântarea: Nădejdea mea este Tatăl... (Tipărită).

10. Tema: Art. I, continuare: Despre Sfânta Treime.

Cântarea: „Lumină lină...”.

11. Tema: Art. I, continuare: Despre facerea lumii nevăzute. Îngerii buni și răi.

Cântarea: „Toată suflarea să laude pe Domnul”. (Glas 8).

12. Tema: Art. I, continuare: Despre facerea lumii văzute.

Cântarea: „Toată suflarea...” (continuare).

13. Tema: Art. I, continuare: Pronia Dumnezească.

Cântarea: „Să se veselească cele cerești” (Glas 3).

14. Tema: Art. I, continuare: Despre facerea omului și starea lui înainte de păcat.

Cântarea: Bine ești cuvântat Doamne, Călăce cu mâna dintru neînțelegere.

Nr. 6487/1951.

Circulară

către toate oficiile protopopești și parohiale din Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia și Sibiu

Comunicăm mai jos ordinul Minist. Cultelor cu Nr. 22 913 din 20 Decembrie 1951:

„În conformitate cu art. 9 din Hotărîrea Consiliului de Miniștri Nr. 192, publicată în Buletinul Oficial Nr. 20/1951, completată prin Hotărîrea Consiliului de Miniștri Nr. 423, publicată în Buletinul Oficial Nr. 62/1951, toți cei ce execută lucrări de construcții, instalații, lucrări speciale, etc. prin întreprinderi de stat, cooperative, regie proprie sau particulari, sunt obligați de a vărsa o cotă de 0.66% asupra valorii acestor lucrări, drept sarcini de învățământ pe seama Ministerului Construcțiilor și al Industriei Materialelor de

† Preot VASILE LASCU

din Fărău a adormit în Domnul la 2 Sept. 1951 în vârstă de 47 ani. Născut în com. Benic (1904), a urmat Liceul la Alba-Iulia, iar Teologia la Blaj. În 1928 e numit preot în Gâmbuț. A avut 2 copii. Ca preot a fost legat de poporul credincios. De aceea a fost printre cei dintâi care a înțeles imperativul reîntregirii bisericești și a făcut din două biserici una singură, biserica ortodoxă română din Fărău, pe care o chivernisește, împodobește și o păstorește cu toată vrednicia și dragostea. De aceea poporul credincios întreg și-a manifestat durerea pierderii lui timpurii.

Slujba înmormântării s'a săvârșit de P. C. Prot. Romul Popa, înconjurat de un sobor de 15 preoți. Au vorbit: P. C. R. Popa, despre viața adormitului în Domnul; Pr. A. Olteanu, în numele preoțimii și a parohiei vecine (Heria); iar după sfeșanie la masa tradițională: Pr. A. Nicoară și Popa Augustin (Spâlnaca), aducând cuvinte de mângăiere familiei, P. C. R. Popa, încheind cu mulțumiri aduse preoților participanți și încurajarea familiei.

Celui ce a dus lupta cea bună, Domnul să-l dea cununa vieții!

Pr. I. Bordea

Nr. 113/1952.

COMUNICAT

către toate Oficiile parohiale din Arhiepiscopia ort. română de Alba-Iulia și Sibiu

Din Registrul de revizii contabile a Controlului Financiar Intern de pe lângă Arhiepiscopia noastră, am constatat cu multă satisfacție că majoritatea preoților noștri își dau toată silința ca și în cele administrative să-și facă datoria din plin, ba mai mult, unii și-au însușit în așa măsură cunoștințele administrative și le-au aplicat atât de corect și precis încât le-am notat cu foarte bine.

Totodată am constatat că unii preoți, puțini la număr, nici acum nu înțeleg să-și facă datoria în conformitate cu instrucțiunile ce se dau.

Pentru a avea în cuprinsul Arhiepiscopiei noastre o administrație cât mai aproape de perfecțiune, Revizorul nostru contabil a publicat în „Telegraful Român”, o serie de articole cu caracter administrativ, a ținut o mulțime de conferințe în acest sens și o lucrare a C. Sale cu titlul „Administrarea averilor parohiale” a circulat și continuă să circule în rândurile preoților noastre, așa încât nu mai admitem nici o scuză pentru nimeni, că nu știe să lucreze din lipsă de instrucțiuni precise.

În viitor, fiecare preot care va fi aflat de Revizorul nostru contabil că nu are în perfectă ordine, gestiunea financiară a parohiei condusă după toate dispozițiile în vigoare, va fi tras la răspundere și sancționat.

Sibiu, 8 Ianuarie 1952.

Consiliul Arhiepiscopesc

Construcție, în contul special dela B. R. P. R. București-Central Nr. 096022/15.

Aplicarea cotei de 0.66% se face asupra valorii achizițiilor de lucrări, exprimată prin adunarea valorii materialelor, manoperei, utilajului și cota de regie și beneficii, fără sarcini sociale și impozite.

Toate unitățile, obligate a vărsa această cotă, vor trimite Ministerului Construcțiilor, după expirarea fiecărei luni și în primele 15 zile ale lunii următoare, o specificare, în care să se prevadă sumele ce trebuiau vărsate și modul în care aceste sume s'au vărsat.

Se va executa acest ordin de către toate Oficiile parohiale, protopopești și slintele mănăstiri din Arhiepiscopia noastră.

Sibiu, 29 Decembrie 1951.

Consiliul Arhiepiscopesc.